

Nee, je zoon is niet de nieuwe Messi

Dreigementen of een verkapte poging tot omkoping: ouders gaan soms ver voor hun o zo talentvolle voetballende kroost.

door Chris van Mersbergen

Waarom speelt onze Tom toch steeds achterin? Ziet de coach dan niet dat in hem een snelle, makkelijk scorende spits schuilt? En waarom mag Roel van de buren wél naar de F1 - Tom is toch verdorie niks minder? Dat zal wel zijn omdat de buurman in de sponsorcommissie zit. Pure vriendjespolitiek! Ik bel de technisch coördinator.

Iedere ouder wil het beste voor zijn kind, ook op het sportveld. Niks mis mee. Maar het is wel jammer dat sommige vaders en moeders de bemoeienis met hun voetballende of hockeystende kroost nogal overdrijven, vinden veel clubs. Ze hebben er last van.

Betrokkenen spreken van vervelen-de situaties, zoals ouders die de club beschuldigen van vriendjespolitiek, onderling ruziemaken, of dreigen hun kind van de club te halen. Een groot deel zorgt nauwelijks voor problemen, benadrukken de vrijwilligers. Maar de minderheid die dat wel doet, kunnen ze missen als kiespijn.

Bij de indeling van jeugdteams bijvoorbeeld. „Elke ouder wil uitleg”, zegt Kristel Smits, coördinator van de F's (6-8 jaar) van HVCH uit Heesch. „Je doet het nooit goed”, merkt Jeroen Lambooij, hoofd opleiding onderbouw van OJC Rosmalen. „Vóór de indelingen bekend zijn is iedereen aardig. Daarna is volgens ouders die niet

hebben gekregen wat ze willen op eens alles slecht geregeld.”

Sommige vaders en moeders gaan ver om hun zin te krijgen. „Ouders die OJC ook sponsoren, dreigen bijvoorbeeld naar de sponsorcommissie te stappen”, zegt Lambooij. „Anderen geven mij het gevoel dat als ik hun kind bevoordeel, ik daar privé beter van zou kunnen worden. Dat ik korting in hun winkel kan krijgen, bij wijze van spreken. Schokkend eigenlijk. Het gaat om kinderen van zeven jaar.”

Ruben Kerver, leider van de F1 van het Tilburgse Sarto, kreeg vorig jaar een uitgebreide e-mail ‘vol scheldpartijen en verwensingen’. Afzender: een vader van een jongetje dat niet was geselecteerd voor de F1. „Maar als club hadden wij daarvoor onze argumenten, daarom zijn we ook bij ons standpunt gebleven. Later heeft de vader zijn excuses aangeboden.”

Lambooij: „Veel ouders vinden hun zoon heel speciaal, beter dan alle anderen. Bij de club zien we dat soms toch net iets anders. Dat zorgt wel eens voor conflicten.”

Hoe komt het toch dat veel papa's en mama's uitgerekend in hun eigen zoon de natuurlijke opvolger van



Scoutingteam, selectieduels en inloopspreekuur

Lionel Messi menen te herkennen? Sportpsycholoog Ivo Spanjersberg, verbonden aan de Fontys Hogeschool in Eindhoven, constateert dat kinderen door ouders steeds vaker tot egoproject worden gebombardeerd.

“We leven in een prestatiemaatschappij. Succes van een kind straalt af op de ouders, die misschien zelf nooit de kans hebben gekregen op een carrière in de sport – die laatste categorie is trouwens de ergste. Het kind moet in hun ogen een optimale behandeling krijgen. Dan krijg je het fenomeen van ouders die met de stopwatch langs de lijn gaan staan om te meten of hun kind niet te weinig aandacht krijgt van de coach.”

Het verwachtingspatroon is hoog. Ook in Heesch. „Ouders zijn betrokken, maar niet altijd in de goede zin van het woord”, zegt Smits. „Je wordt niet benaderd als vrijwilliger. Antwoorden willen ze vaak à la minute, terwijl ik ook niet altijd tijd heb.”

Het is niet voor niets dat ouders soms zoveel moeite doen om hun kinderen in het hoogste team te krijgen. Spanjersberg wijst naast het prestige op de positieve bijeffecten die aan topsport worden toegeschreven. „Kinderen leren vaardigheden aan als discipline, doorzettingsvermogen, een eigen planning maken. Bovendien blijkt uit onderzoek dat motorische ontwikkeling ook goed is voor de intellectuele ontwikkeling van een kind. Kortom: kinderen die op niveau sporten zijn als volwassene beter bestand tegen de huidige prestatiemaatschappij. Ouders zijn niet gek, die weten dat ook.”

Kees Pellis, al 35 jaar actief in het jeugdvoetbal in Tilburg en omstreken, ziet dat een deel van de ouders ook gevoelig is voor de aandacht van de vele scouts van profclubs als PSV, Vitesse en Willem II die de jeugdvelden af-

struinen. „Ze staan bij de zesjarigen al te kijken”, zegt Pellis, sinds vorig jaar betrokken bij de jeugd van het Goirlese VOAB. „Je kunt je afvragen of het goed is voor een kind om dan al naar een profclub te gaan. Dat probeer je ouders te vertellen, maar niet iedereen luistert. Bij sommigen zie je de dollartekens in hun ogen.”

‘Kinderen schamen zich’

Blijft er nog één vraag over: wat doet al dat ge-bemoeial van vader en moeder rond het sportveld eigenlijk met het kind zelf? De gevolgen zijn soms groot, zegt Marijke Fleuren. Zij is voorzitter van het door het ministerie van volksgezondheid en sportkoppel NOC*NSF opgerichte platform ‘Naar een veiliger sportklimaat’, dat een campagne is gestart om het gedrag van ouders onder de aandacht te brengen. „Kinderen schamen zich er vaak voor. Hen wordt niks gevraagd.”

De nadruk op presteren creëert bovationeel extra ballast, zegt Spanjersberg. „Dat het kind in het veld staat met de gedachte: ik moet winnen van papa en mama. De motivatie moet juist altijd uit het kind zelf komen.”

De Amerikaan Mike Bergstrom schreef in 2008 een boek over dit thema: *The Car Ride Home*. De titel is niet voor niets gekozen: onderzoek leert dat sommige kinderen de terugrit van de sportclub naar huis ervaren als een vervelend moment, omdat ze hun ouders dan verantwoording moeten afleggen over de geleverde prestatie.

Fleuren roept ouders op afstand te nemen als hun kinderen sporten, en soms in de spiegel te kijken. „En vraag je dan eens af waar je mee bezig bent, en waarom je het doet. Kijk daarna je kind in de ogen en vraag je af of het gelukkig is. Het gaat er toch om dat je kind met plezier sport?”

• • •

‘Wat ik vervelend vind is dat mijn zoon vaak moet keepen. Meer dan de anderen. Niet eerlijk’

‘Josje’ op ouders.nl

• • •

‘Mijn zoon heeft talent, iedereen zegt het. Toch speelt hij nu in de F6. Hij is teleurgesteld en boos’

‘Voetbalmoeder’
op ouders.nl

door Chris van Mersbergen

En intern scoutingteam. Een technisch coördinator. Selectiewedstrijden. In-loopspreekuren.

Termen die rechtstreeks afkomstig lijken uit het beleidsplan van een betaaldvoetbalclub. Schijn bedriegt: het is dagelijkse praktijk bij de jeugdafdelingen van clubs als OJC Rosmalen, HVCH en Sarto. Om te komen tot een eerlijke indeling van de jeugdteams wordt een hele batterij mensen ingezet. „Het voorkomt gezeur van ouders achteraf”, zegt Kristel Smits van het Heesche HVCH. „We hebben dit jaar relatief weinig klachten gehad. Dat wil denk ik zeggen dat we het goed hebben aangepakt.”

Smits is een van de vier coördinatoren van de F-jeugd van HVCH. De indeling van de teams voor volgend seizoen is net achter de rug. Om te bepalen wie een felbegeerde plaatsje krijgt in een van de selectieteams gaat HVCH niet over één nacht ijs. Een ‘soort scout’ bekijkt door het jaar heen wedstrijden van de F’s, om te beoordelen wie boven het maaiveld uitsteekt. Tegen het einde van het seizoen spelen de opvallendste talentjes twee selectiewedstrijden, waarbij een team van kenners ze onder de loep neemt. Zij brengen advies uit, waarna uiteindelijk de technisch coördinator de knopen doorhakt.

Ook bij het Tilburgse Sarto wordt er door het jaar heen druk gescout, geschreven en gediscussieerd over zaken als doorgroeipotentieel, tactisch inzicht en technische vaardigheid. „En uiteindelijk zul je een keuze moeten maken”, zegt F1-leider Ruben Kerver. „Soms zijn dat goede keuzes, soms

foute. Het blijft lastig. Je hoopt maar dat ouders dat accepteren.”

Bij OJC Rosmalen kunnen ouders hun eventuele onvrede kwijt op een speciaal in-loopspreekuur. Ze moeten eens durven, ben je bijna geneigd te denken, want als ze ergens veel uren in het selectieproces stoppen, is het wel in Rosmalen. Het interne scoutingteam staat wekelijks langs de lijn. De ene week kijkt scout A naar Jantje, de volgende week wordt scout B gestuurd om te kijken of hij de mening van A deelt. Pas als Jantje weken aan een stuk heeft uitgeblonken, komt hij op de lijst met talenten die in aanmerking komen voor het hoogste team. Met dit pakket maatregelen heeft hoofdopleiding onderbouw Jeroen Lambboij altijd zijn argumenten klaar, mocht een ouder kabaal komen maken. „Meestal is dat dan ook een storm in een glas water.”

Kees Pellis, technisch coördinator bij het Goirlese VOAB: „Als je maar communiceert, kom je meestal niet echt in de problemen. Maar zonder goede communicatie red je het niet.”

Clubs zijn het stuk voor stuk als de normaalste zaak van de wereld gaan beschouwen dat iedere ouder uitleg verdient over wat er met zijn of haar kind gebeurt. Een hele klus, als je bedenkt dat een F-afdeling van clubs als Sarto, VOAB of HVCH misschien wel 150 pupillen herbergt. De haast wetenschappelijke methode van selecteren moet voorkomen dat na het bekend worden van de teamindeling de hel losbreekt. Die aanpak lijkt op de meeste plekken te werken. „Al heb je er altijd ouders bij die het niet willen begrijpen”, besluit Smits. „Daar word je soms wel moe van.”



BRABANTS DAGBLAD

